

Jacqueline Wilsonová

Ilustroval Nick Sharratt

MOJE MÁMA

TRACY BEAKEROVÁ

Moje máma

Tracy Beakerová

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Jacqueline Wilsonová

Moje máma Tracy Beakerová – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MOJE MÁMA
TRACY BEAKEROVÁ

Jacqueline Wilsonová

MOJE MÁMA TRACY BEAKEROVÁ

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2019

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2018 Jacqueline Wilson

Illustrations © 2018 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *My Mum Tracy Beaker*

(First published by Doubleday,

Penguin Random House Children's, London 2018)

přeložila © 2019 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-191-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-759-5231-8 (PDF)

*Nicku Sharrattovi,
nejlepšímu ilustrátorovi na světě –
a také nejlepšímu příteli*

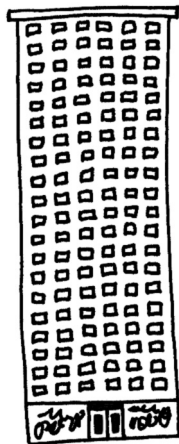
1

Znáte mou mámu Tracy Beakerovou? Pokud bydlíte ve věžáku Marlborough Tower, tak ji musíte znát. Zná ji totiž celé sídliště Duke Estate. Každý ji zná – v obchodech a na trhu, v knihovně, mekáči i ve škole.

Když jsme se sem přistěhovaly, myslela jsem si, že se tu vyrábějí cigarety Marlboro.

To mámu pobavilo. „A mohly by je dávat zadarmo, vid’?“ řekla a rozesmála se. „To by bylo něco!“

Cigarety se tady nevyrábějí. Je to obyčejný věžák z červených cihel, který je u země pomalovaný graffiti a ještě počmáraný sprostými nápisy. Každý říká, že sídliště Duke Estate je hnusná díra. Náš dům je obklopený tlustou vrstvou odpadků, ve kterých se musíte brodit až po kotníky, a navíc tu velcí kluci často podpalují popelnice, což tomu místu

taky moc nepřidá na kráse. Ale je to náš první vlastní domov – můj a mámy. Předtím jsme bydlely u Mandy, jenže tam s námi bydlela ještě spousta jiných velkých holek, takže tam nebylo k hnutí. Mandy je pěstounka. Stará se o ně o všechny. Starala se i o nás, ale máma chtěla, abychom měly svůj vlastní domov, jen ona a já.

Kolem domu máme sice pěkný čurbes, ovšem náš byt jsme si opravdu krásně vyzdobily. Máma vymalovala obývací pokoj načerveno, aby byl útulný, a sehnala fialovou pohovku s červenými polštáři. Vždycky sedí na jednom konci a já na druhém. Někdy jí dám nohy na klín a ona mě šimrá.

Pak tu máme televizi a knihovnu, protože rády čteme, a na stěně obrázek, na kterém nějaká maminka objímá holčičku. Objevily jsme ho na jednom blešáku. Oběma se nám líbil a stál jen pár liber. Namalovala ho

nějaká malířka z osmnáctého století, což je úžasné. Ta maminka s dcerou jsou nám trochu podobné, protože mají taky tmavé kudrnaté vlasy.

Máme ještě spoustu krásných věcí, které jsme nakoupily po bazarech, zastavárnách a bleších trzích.

Na okenním parapetu se procházejí porcelánoví pejsci v párech, vždycky maminka se štěňátkem, a na nočním stolku si tiše povídá

hlouček porcelánových prodavaček balonků. Někdy

si hrajeme na to, že si spolu zpívají písničky z muzikálu Mary Poppins.

Na stěně letí tři sádrové kachny, v kleci sedí dřevěný papoušek a na televizi si dávají

ptačí pusinku dvě sýkorky.

Kuchyň máme vymalovanou nažluto, abychom měly pocit, že je slunečný den, i když venku lije. Na parapetu stojí pa-

nánci, kteří se na nás culí. Jsou to ve skutečnosti hrnečky. Sehnaly jsme je docela lacino, jelikož jsou buď nakřáplé, nebo mají uražené ouško. Do jednoho

si dáváme lžíce, do druhého vidličky a do třetího nože. Jeden hrneček je panenka a do té dávám v létě sedmikrásky a pampelišky a v zimě umělé narcisky. Nahoře na kuchyňské lince máme pět plyšových

medvídků. Je to medvědí piknik, protože sedí kolem velké sklenice s medem. Na madlu lednice zase visí jeden méda s hodně tlustým bříškem.

Koupelna je zelená. Jako mrně jsem tu trávila spoustu času. Klečela jsem vedle vany a hrála si na

to, že moje barbíny jsou mořské panny. Obalila jsem jim nohy staniolem, aby vypadaly jako rybí ocas.

Mám svůj vlastní pokojíček, i když není o moc větší než skříň. Je vymalovaný nebesky modrou barvou a přečpaný všemi mými starými hračkami a plyšáky. Máma mívá šťastnou ruku při střílení na pouti. Mandy říká, že jsem rozmazlená. Já *vím*, že jsem, a moc si to užívám.

Nespím pokaždé ve svém pokojíčku. Pokud mám z něčeho strach, jdu spát k mámě. Beru si s sebou Hafíka. To je můj oblíbený plyšák. Už je trochu zplihlý a moc nevypadá jako pes, ale já ho pořád miluju. Na našem sídlišti je bohužel zakázáno mít psa.

Když Mandy dostala mámu do pěstounské péče, nechala ji, ať si vymaluje pokojíček načerno, takže vypadal jako jeskyně. Máma byla vždycky trochu zvláštní. Jsem moc ráda, že teď má pokoj tmavě červený. Často si tam zapaluje voňavou svíčku, takže

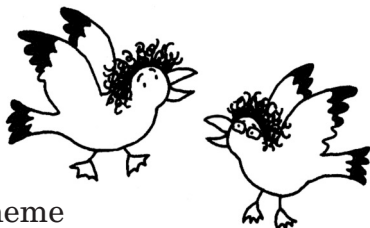

to tam voní po růžích. Postel má větší než já a na ní hezký bílý přehoz s otvory ve tvaru květin. Když u ní spím, pokaždé po je-

jich okraji přejíždím prstem.

Takže si umíte představit, že to v našem bytě vypadá skoro jako někde v paláci. Jediný problém je v tom, že je hrozně vlhký. Máma už si kvůli tomu mockrát stěžovala na bytovém úřadě, ale nikdy to nikdo neřešil. Musí pořád znovu přemalovávat

stěny, aby zakryla ty tmavé skvrny. Okna míváme často zamlžená. Máma rozhodla, že budu mít vysoušecí službu. Každé ráno musím otřít všechny parapety hadrem. Když se to neudělá, zčernají a jsou hnusné. Navíc utírám všechny packy našim porcelánovým pejskům, což zabere dost času. Na druhou stranu tu máme fantastický výhled, jelikož bydlíme ve čtrnáctém patře. Někdy si s mámou hrajeme na to, že jsme rackové a létáme si vysoko v oblacích. Roztáhneme ruce a vydáváme chechtavé zvuky.

Jednou jsme dole viděly Tyrona. Takhle z výšky ale vůbec nenaháněl hrůzu – vypadal spíš malý a hloupý.

„Hej, racku, počůráme ho, jo?“ navrhla mi máma.

Neudělaly jsme to *doopravdy*, byla to jen legrace. Nám se náhodou v našem věžáku líbí. Jak jsem říkala, každý nás tu zná. Teda znají mou mámu, a tím i mě. Já vypadám skoro stejně jako máma (až na ty brýle) – jsem malá, mám černé oči a bláznivě kudrnaté vlasy –, ale máma je hlučná, ničeho se nebojí a je s ní legrace. Já jsem daleko tišší a spousta věcí mi dělá starosti.

„Jsi skvělá holka,“ říkává mi máma. „Protože jsi *moje* holka.“

Tak mi taky říká spousta lidí. Ta holka Tracy Beakerové. Většinou si nepamatují, jak se jmenuju. Jsem Jess. Jessica Amanda Beakerová. Jessica proto, že se to jméno mámě prostě líbilo. Amanda

proto, že se tak jmenuje moje skvělá pěstounská babička Mandy. A Beakerová proto, že se tak jmenuje máma.

Svého tátu moc často nevidám, ale i on mou mámu zná, to je jasné. Lidi vědí, kde všude byla předtím, než jsem se narodila, a kde všude pracovala a taky v jakém děčáku a u kterých lidí bydlela. Žila totiž v dětském domově, než tam jednoho dne přišla Mandy a osvojila si ji. Myslím, že o ní natočili i televizní pořad. No jo, moje máma byla tak trochu slavná!

A její přítel je *doopravdy* slavný. Teda určitě ho budete znát, pokud koukáte na fotbal. Jmenuje se Sean Godfrey – nezní vám to povědomě? Je to ten vysoký chlapík s nagelovaným účesem, svalnatou postavou a v křiklavém oblečení. Hrál v prvoligovém týmu. Byl jednou z jeho hlavních hvězd. Dodnes se za ním lidi otáčejí, když jde po ulici. Každou chvíli na něj někdo zavolá: „Čauky, Seane!“

nebo „Jak to jde, kámo?“ nebo „Jsi pořád ve formě, brácho.“ Matky se na něj obracejí s prosbou: „Ten můj kluk je na fotbal trochu levej. Můžete mi poradit, jak ho dostat do fotbalovýho týmu?“

Máma vždycky obrací oči v sloup. Dělá, že ji nezajímá, že hraje fotbal, jak vypadá nebo že má spoustu peněz, ale jenom to předstírá. On teď má své vlastní fitko a daří se mu opravdu skvěle.

Tak se vlastně seznámili. Máma se tam přihlásila

na kickbox. Myslela, že to bude legrace. A že se tak naučí zvládat svůj vztek.

Naše paní učitelka, slečna Oliverová, říká, že máma má problém se sebeovládáním. Jednou si totiž na mě zasedli Tyrone a jeho parta. Ze začátku mi jen nadávali a posmívali se mi. Říkali mi třeba Mop a Brejloun a Jess-poděs. Pak mě občas cvrnkli prsty, což je docela bolestivé. Snažila jsem se to nedávat najevo.

Při vyučování mi toho moc udělat nemohli a na hřišti jsem se jim vždycky schovala. Na téhle škole jsem ještě moc kamarádů neměla, tak jsem si chodila číst do zahrady míru. To je moje oblíbené místo. Je celá obehnaná živým plotem, a tak se v ní cítím bezpečně. Rostou tu květiny, mezi nimi se klikatí cestička a u ní je lavička a fontánka. A co je na tom nejlepší, skoro nikdo sem nechodí.

Ale jednoho dne o polední přestávce mě Tyrone začal hledat. Vtrhl do zahrady míru se svými kámoši v patách a mně se sevřel žaludek. Nedala jsem to však najevo a četla si dál.

„Proč máš furt nos v knize, Brejloune? Hej, mluvím s tebou!“
vyjel na mě a postavil se přímo nade mnou. Já jsem se skloněnou hlavou pokračovala ve čtení. Předstírala jsem, že mě děj knihy úplně pohltil. On mi knihu vytrhl, tak jsem dál klouzala očima

ze strany na stranu, jako bych měla na sukni napsaný nějaký příběh. To ho opravdu rozzuřilo. Najednou do mě prudce strčil, až jsem spadla na cestičku dlážděnou cihlami. Bouchla jsem se do hlavy, odřela si kolena a brýle mi spadly na zem.

Nebrečela jsem. Jen jsem tam zůstala ležet.

„Můžeš si za to sama. Nemáš ignorovat druhý,“ poučil mě Tyrone. „A nehraj si na to, že ti něco je.“

Jenomže mně něco *bylo*. Naštěstí se mi podařilo ubránit se pláči. Celé odpolední vyučování mě bolela kolena a tekla mi z nich krev. Na čele mi vyskočila boule.

„Co se ti, proboha, stalo, Jess?“ zděsila se máma, když mě viděla, jak se belhám přes hřiště. Pak mě objala.

„Já jsem jen spadla, mami,“ odpověděla jsem. Bála jsem se, abych se nerozbrečela, protože by se mi ostatní děti smály.

„To mi nevykládej!“ Máma mě odtáhla stranou a podívala se mi do očí. „Někdo tě zmlátil. Kdo to byl, Jess?“

Pevně jsem stiskla rty. Nemohla jsem jí to říct, aby mě příště Tyrone nezmlátil za to, že jsem žalobnice. Postával se svou partou opodál a sledoval mě s rukama v bok, jako by neměl nejmenší starost na světě, ale zároveň na něm bylo vidět, že je trochu nervózní. Jak už jsem říkala, mou mámu tu všichni znají. Je malá – Tyrone už je větší než ona –, ovšem dokáže být pěkně ostrá.

„Hej, ty!“ zavolala na něj máma, když si všimla, že po mně pokukuje. „Tos jí udělal ty?“

„Né,“ zavrtil hlavou Tyrone a jeho kámoši to udělali po něm.

„Nelžete mi tu. Máte to napsaný na ksichtě! Co si o sobě myslíte, že si dovolujete na holku, která je poloviční než vy? To si spolu vyřídíme!“

Sevřela ruce do pěstí a vykročila směrem k nim.

„Nesmíte nám nic udělat! Řekneme to na vás!“ vykřikl Tyronův nejlepší kámoš Piotr.

„A s váma si to zase vyřídí moje máma a moji bráchové!“ vykřikl Tyrone.

Myslím, že by jim máma ve skutečnosti nic neudělala, ale rozhodně vypadala, že by mohla. Rozběhla se a Tyrone a ostatní na nic nečekali a taky se rozběhli. Vyrazili ven z brány a zmizeli na ulici.

„Já vás dostanu! Vím moc dobře, kde bydlíte, vy hajzlové!“ křičela za nimi máma.

Pak doběhla zpátky ke mně a znovu mě objala. „Copak jim paní učitelka nic neřekla?“

„Ona to neviděla.“

„Co to je za učitelku? Je naprosto neschopná! Pojď se mnou.“ Máma mě táhla za sebou zpátky do školy.

„Mami, prosím tě, nechoď tam,“ přemlouvala jsem ji. „Slečna Oliverová zrovna neměla službu, takže mě nemohla vidět. A navíc jsem byla v zahradě míru.“

„V zahradě *míru*! To si děláš srandu!“ Mámě div nešla pára z uší. „Řeknu tíy vaší učitelce, aby laskavě dávala pozor na děti, který má na starost.“

„Mami, *prosím*,“ snažila jsem se ji odvrátit od jejího úmyslu, ale když se máma rozčílila, neposlouchá nikoho, ani mě.

Slečna Oliverová byla ještě ve třídě a připínala na nástěnku výkresy. Při výtvarce jsme malovali ve stylu van Gogha. To byl holandský malíř, který používal jasné, výrazné barvy. Jeho nejoblíbenější barvou byla určitě žlutá, protože dělal žluté postele a žluté židle i spoustu žlutých květin.

Malovala jsem mámu a sebe. Měly jsme žlutá trička, přestože ve skutečnosti žádná taková nemáme, ale udělala jsem příliš malé postavičky a kolem nás až moc zelené trávy a modrého nebe. Vypadaly jsme jako žluté беруšky. Člověk by si musel vzít lupu, aby nás viděl. Bylo mi jasné, že můj obrázek slečna Oliverová na nástěnku nevybere.

„Ahoj, Jess. Dobrý den, paní Beakerová,“ pozdravila nás. Pak na mě pozorně pohlédla přes skla svých kulatých brýlí. „Páni, Jess, ty vypadáš, jako bys přišla z války.“

„Jo, a ta válka vypukla v tý vaší trapný zahradě míru o *polední přestávce*,“ vyjela na ni máma. „Celý odpolední vyučování seděla ve vaší třídě s obrovskou boulí na hlavě a zakrvácenejma kolenama, a vy jste se ani neobtěžovala jí to zalepit náplastí. Co je to s váma?“

Slečna Oliverová zrudla. Má blondaté vlasy skoro doběla a hodně světlou pleť, tak vypadá dost zvláštně, když se červená. Navíc se jí to skoro nikdy nestává. I když se zlobí, zůstává klidná. „To mě moc mrzí, Jess. Nevšimla jsem si tě, drahoušku. Měla jsi za mnou přijít a říct mi to.“

„Vy jste si jí *nevšimla*? V tom případě potřebujete nový brejle, kamarádko.“

Málem jsem umřela. Nikdo nemůže paní učitelce říkat *kamarádko*. Navíc to nebyla její chyba. Sedím úplně vzadu a skláněla jsem se nad svým obrázkem, takže mi nemohla vidět do obličeje. A kolena jsem měla schovaná pod lavicí. Krev mi stékala do ponožek, aniž si toho někdo mohl všimnout.

„Už jsem se vám přece omluvila,“ řekla slečna Oliverová trochu nabroušeně. „Přinesu lékárničku.“

„Mně omluva nestačí. Je přece vaší povinností starat se o děti, který jsou ve vaší takzvaný péči. Já jsem jako děcko vyrůstala v dětském domově a ty, co nás měly na starost, na nás v jednom kuse dohlížely. Moje máma byla někde v čudu a neměla jsem nikoho, kdo by se za mě postavil, ale Jess má mě. A já nedovolím, aby moji holčičku mlátili klacové dvakrát větší než ona, zatímco vy si tu hrajete

s papírama a ani to s váma nehne. Musíte na ně dávat pozor! Tohle nestrpím. TOHLE PROSTĚ NESTRPÍM!!!“

Teď už se mi chtělo zalézt pod stůl.

Slečna Oliverová tiše seděla se sepjatýma rukama. „Prosím, nekřičte tolik, paní Beakerová,“ řekla. „Chápu, že jste rozčilená, ale tím, že na sebe budeme křičet, se nikam nedostaneme. Pojd' sem, Jess, a ukaž mi tu bouli. Nebolí tě hlava?“

Hrozně mě bolela hlava, jenže to nebylo kvůli bouli. Bylo to z toho, jak máma křičela. Zavrtěla jsem hlavou.

„Zato ta kolena musejí pěkně bolet. Očistíme je a vydezinfikujeme,“ navrhla paní učitelka.

„To jí můžu udělat doma. Teď už si převezmu dceru do *svojí* péče, nemusíte se obtěžovat,“ řekla máma a přitáhla si mě zpátky k sobě. „Já bych jen byla ráda, kdybyste svou práci dělala *pořádně* a dávala pozor na děti, který máte na starost. Měla byste ty kluky, co zbili mou Jess, potrestat. Zvlášť toho velkého hajzla.“

Slečna Oliverová sebou při slově *pořádně* trhla. „Byl to Tyrone, Jess?“ zeptala se tiše.

„Možná jo,“ zamumlala jsem.

„To nebyl jen jeden kluk. Viděla jsem je na hřišti. Vsadím se, že ji zbili všichni, ten velký klacek i ty ostatní. Je div, že jí nerozbili brejle,“ rozčilovala se máma. „Copak tady v tý nemožný škole nehlídáte šikanu?“

„Samozřejmě na to dáváme pozor. Takže tě bili Tyrone, Piotr, Jack, Simon i Raj? Ti *všichni*, Jess?“

„Jasně že ji zbili všichni! Už jsem vám to *říkala!*“ zlobila se máma.

„Jess?“ zeptala se tiše slečna Oliverová.

Sklonila jsem hlavu tak nízko, až se mi brada zapíchla do hrudníku.

„Ne, byl to jen Tyrone. A nezbil mě, jenom mě shodil z lavičky,“ zašeptala jsem.

„No tohle. Ráno si s ním budu muset vážně promluvit.“ Paní učitelka pohlédla na mámu. „Je mi moc líto, co se stalo Jess. Dám velký pozor na to, aby se to už neopakovalo.“ Kývla na mámu na znamení, že rozhovor skončil, a začala znovu připínat výkresy na nástěnku. Dala tam zelenomodrý obrázek se dvěma mrňavými žlutými beruškami uprostřed.

„Nejednejte se mnou jako s nějakým malým děckem!“ vybuchla znovu máma. „To nesnáším, když mě někdo takhle odbude. **TOHLE NESTRPÍM!**“

„A já zase nestrpím, aby mi někdo takhle vtrhl do třídy a křičel na mě,“ řekla slečna Oliverová. „Měla byste se naučit ovládat svůj hněv, paní Beakerová.“

„Ovládat svůj hněv! Co mě tu poučujete jako nějaká socpracka? A jsem *slečna* Beakerová, žádná paní, a jsem na to hrdá. Naše rodina jsme jen já a moje dcera a vy mi nebudete říkat, co mám dělat, vy jedna důležitá učitelko!“

Chytila jsem ji za ruku a zatáhla. „Mami, prosím, pojď už domů,“ zaškemrala jsem. „Prosím, prosím, prosím!“

Pohlédla na mě a všimla si, že za skly brýlí mi z očí tečou slzy. Stiskla mi ruku a nechala se odtáhnout ke dveřím.

„To nestrpím,“ opakovala máma, ale už tišeji. Trochu se jí trásl hlas.

Pořád jsme se držely za ruce a prošly jsme chodbou a pak ven hlavním vchodem. Pan Smith, školník, zrovna uklízel odpadky. Všiml si, jak se máma tváří, i toho, že brečím.

„Propánička, ty jsi zlobila, Jess Beakerová?“ Zavrtěl hlavou a pohoršeně mlaskl, ale jen z legrace. Je to hodný a usměvavý pán, který se kamarádí s každým.

Chabě jsem se na něj usmála. Máma ho ignorovala. Stále mě pevně držela za ruku a beze slova jsme mířily ulicí směrem k našemu domu. S obavami jsem po ní pokukovala. Všimla si toho a usmála se na mě, ale ten její úsměv byl stejně chabý jako můj.

Teď už jsme skoro běžely. Přestože mě bolela hlava a páčila kolena, obě jsme chtěly být co nejdřív doma. Jenže když už jsme tam skoro byly, zjistily jsme, že nefunguje ani jeden výtah. Ten první se rozbil včera a nějakí chlapíci se ho snažili opravit. Ten druhý ještě ráno jezdil, ale pak ho někdo schválně zasekl mezi patry. Takže jsme musely jít pěšky. Do čtrnáctého poschodí.

Trvalo nám to hodně, hodně dlouho. Hlavně kvůli tomu, že na schodech do třetího

patra jsme narazily na sedící paní Alfassiiovou, která se snažila popadnout dech. Vždycky byla obrovská, ale teď je ještě větší, protože je těhotná. I když ještě neumí moc anglicky a my jí taky nerozumíme, vůbec to nevadilo. Máma jí opatrně pomohla na nohy, chytily jsme ji za ruce a pomohly jí do šestého patra.

Pak jsme potkaly starou paní Reynoldssovou z devátého poschodí, jak se vleče do schodů s taškami z Lidlu nacpanými k prasknutí. Vzaly jsme jí je a ona mi pak dala tyčinku Bounty, kterou vylovila ve své velké kabelce. Já sice kokos nemám ráda, ale bylo by nezdvořilé ji odmítnout.

V jedenáctém patře jsme natrefily na naši kamarádku Fatwu, která nesla svého chlapečka a ještě jeho jezdítko. Máma jí tedy vzala kluka a já koloběžku – a ve třináctém poschodí, když jsme je doprovázely k jejich bytu, jsem se na ní svezla. Je hodně malinká, tak jsem se musela skrčit, ale byla to legrace, přestože mi zase začala krváčet kolena. Rychle jsem si je otřela.

„To je, jako kdybysme lezly po Kouzelném stromě,“ napadlo mě. „Příště bysme mohly potkat skřítku Měsíčka nebo vílu Hedvábku.“

Máma se tentokrát usmála pořádně, tak jsem doufala, že už se uklidnila. Když jsme se však konečně vyšplhaly do našeho bytu a ona mě vzala do koupelny a prohlédla si mou bouli a krvavá kolena, obličej se jí zkrabatil, jako by se i ona měla rozplakat, přestože nikdy nebrečí.

„To nic, mami. Vlastně to ani moc nebolí,“ přesvědčovala jsem ji a objala ji.

„Chudinko malá,“ popotáhla. „Možná bysme měly dojet na pohotovost, jestli nemáš otřes mozku nebo otravu krve.“

„Jsem v pohodě, mami. Vážně.“

„No, nejspíš by byla pěkná pitomost sejít zase všech čtrnáct pater dolů, jet autobusem do nemocnice, tam strávit pět hodin, pak se vrátit a znovu se trmáčet sem nahoru,“ uznala máma. „Tak si musím zahrát na sestru Beakerovou.“

Posadila mě na záchod, bouli na hlavě mi otřela studenou vodou a kolena mi opatrně omyla teplou vodou a mýdlem, aby z nich odstranila všechnu špínu.

„Nejspíš bych si měla tím mejdlem vymejt i pusu, když už to dělám,“ řekla. „S tou slečnou Oliverovou jsem to trochu přepískla, co?“

„To jo,“ přikývla jsem. „Chovala ses hrozně! Mami, pusa se přece nevymejvá mejdlem, nebo jo?“ Jazyk se mi v puse zkroutil jen při tom pomyslení. „To musí bejt nechutný.“

„No jasně, kvůli tomu se to právě dělá. Jednou mi to udělala naše učitelka, když jsem byla drzá. Jenže já jsem starý Skvrně Volleyový tu radost nedopřála. Měla jsem na puse mydlinky, tak jsem si je olízla a řekla jsem *ňam, ňam*, jako by to byla ta největší pochoutka na světě. To jí pěkně dožralo.“

„Copak jí pak Mike nešel vynadat?“ Mike pracoval v dětském domově, kde máma žila. Měla ho ze všech vychovatelů nejradši.

„Já mu to neřekla. Šílel by, kdyby se dozvěděl, co jsem řekla starý Volleyový,“ vysvětlila máma. „Ale ty se ničeho neboj, Jess. Můžeš klidně říct slečně Oliverový i něco horšího a já stejně přijdu a postavím se za tebe. Chci být dobrá máma.“

„Já vím,“ řekla jsem a přitiskla se k ní. Mámina vlastní máma, babička Carly, se jí moc nevěnovala, když byla malá. A nevěnuje se ani mně. Loni úplně zapoměla, že mám narozeniny. Zato Mandy je jako moje *opravdická* babička. Ta nikdy nezapomíná. „Ty jsi ta nejlepší máma na světě.“ Tohle musím mámě říkat pořád dokola, ale nevadí mi to, protože je to pravda.

Máma se zatvářila zkroušeně. „Promiň, že jsem ti udělala takovou ostudu, když jsem na paní učitelku křičela. Hrozně mě rozčílilo, že máš na hlavě takovou bouli. Počkej, až toho hajzla dostanu. Je to Tyler, že jo?“

„Tyrone.“

„Ten nebydlí v Marlborough, vid’?“

„Ne, bydlí v Devonshire, ale nesmíš mu nic udělat, mami. Má dva starší bráchy a jeho máma je mnohem větší než ty a pěkně drsná,“ varovala jsem ji.

„Já se jich nebojím.“

„Zato *já* se jich bojím. Oni by tě fakticky zmlátili. Co bych pak dělala?“

„Já bych je zbila ještě víc.“ Máma sebevědomě vystrčila bradu.

„Ale mami!“

„A slečnu Oliverovou zbiju taky, pokud na tebe nezačne dávat pozor,“ pokračovala máma. Tentokrát to byl nejspíš vtip. Aspoň doufám.

Obrátila jsem oči v sloup. „Proč pořád musíš něco mít proti mejm učitelům? Slečnu Oliverovou mám náhodou docela ráda.“

„Mně připadá pěkně protivná. Moc se ti nevěnuje, nebo snad jo? Nestěžovala sis nedávno, že ti nikdy nedá žádněj výkres na nástěnku?“

„Dneska mi ho tam dala. Zrovna když jsi tam byla. Je úplně nahoře, aby ho všichni viděli.“

„Ach jo! Škoda že jsem ho neviděla. Co na něm bylo?“

„Ty a já.“

„Teda Jess!“ Mámu to úplně rozhodilo. „Kdybych nebyla tak vytočená, mohla jsi mi ho ukázat. Proč musím vždycky tak vybuchnout?“

„Nejspíš za to ani nemůžeš, mami. Máš problém se sebeovládáním,“ řekla jsem.

Máma na mě pohlédla tak, že

jsem zauvažovala, jestli jsem to nepřepískla pro změnu já. Pak ale vyprskla smíchy. „No dobře, tak se to prostě budu muset naučit. Slibuju, že už nikdy takhle nevybuchnu.“

Zůstala jsem na ni koukat. „Když myslíš.“ Máma si prostě nemůže pomoci. Je tím známá.

Jenže ona se hned druhý den přihlásila na hodiny kickboxu ve fitness klubu Seana Godfreyho.

„Takhle budu moct ventilovat svůj vztek,“ vysvětlila mi.

A tak se Sean Godfrey stal jejím přítelem.

2

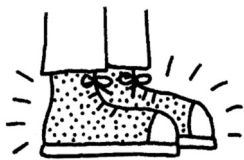
Máma chodí se Seanem Godfreyem už tři měsíce. Pořád sama sobě říkám, že o nic nejde. Chodila se spoustou chlapů. Teda ne najednou, samozřejmě.

„Nedokázala bych mít dva chlapy najednou,“ říká. „Tyhle levárny já nedělám.“

Vždycky je vezme domů, aby se se mnou seznámili, než si s nimi něco začne doopravdy. Jako bych byla její máma a musela jí k tomu dát souhlas! Zatím se mi žádný z nich moc nelíbil. Mám-li být upřímná, většinou nechápu, co na nich vidí.

Zato úplně chápu, co *oni* vidí na mámě. Je s ní legrace – dokáže každého rozesmát. Není to kdovíjaká kráska a nosí obyčejné oblečení – většinou džíny a trička –, ale ve svých červených blýskavých teniskách vypadá fantasticky. Jsou to její šťastné boty. Když jedny zničí, koupí si další.

Mámin oblíbený film je *Čaroděj ze země Oz*. Už jste ho viděli?

Dávají ho často na Vánoce. Je to ten o Dorotce a jejím pejskovi jménem Toto. Ze začátku je černobílý, jenomže pak přijde hurikán a odnese je do země modrých Mlaskalů

a tam je to najednou tak barevné, až vám z toho přecházejí oči. Máma umí moc hezky zpívat tu jejich písničku a taky se umí chechtat jako čarodějnice ze

Západu. I Dorotka má blýskavé červené boty a – pozor, vyzrazení děje! – úplně na konci zaklape podpatky o sebe a řekne: „Všude dobře, doma nejlíp,“ a najednou je doma.

Když mámu omrzí s někým chodit, taky zaklape podpatky. A omrzí ji to pokaždé. Je totiž hrozně vybíravá. Chce, aby chodili elegantně oblečení, snažili se, měli dobré vychování a chovali se k ní uctivě, ale na druhou stranu jí vadí, když se od ní nechají moc komandovat a můžou se přetrhnout, aby jí ve všem vyhověli. Neptejte se mě proč. Člověk by si myslel, že bude chtít někoho hodného a laskavého.

„Tomu nerozumíš, Jess,“ říká mi vždycky. „Potřebuju chlapa, kterej má jiskru.“

Všichni chlapi, se kterými chodila, jiskřili až moc. Komandovali ji a byly z toho hádky a nakonec rozchod. Přitom si ze začátku vždycky myslí, že je to Ten Pravý – bláznivě se do každého zamiluje a myslí si, že to pro mě bude dobrý táta (přestože já už tátu mám) a že se budeme moct odstěhovat z Marlborough Tower do nějakého hezkého domu a tam žít šťastně až do smrti jako v pohádce. Až na

to, že máma pořád nemůže najít toho krásného prince. Nikdy s nikým nechodí déle než tři měsíce. Slečna Oliverová by řekla, že má problémy s udržetím vztahu.

S mým tátou se máma rozešla ještě dřív, než jsem se narodila.

„Takže jsem omyl, mami?“ zeptala jsem se.

„Nejlepší omyl na světě,“ usmála se máma a objala mě.

A myslí to vážně. K mému tátovi se vrátit nechce, ale kvůli mně se s ním snažila udržet kontakt. Jenže on nás pak začal tahat za fusekli – sliboval, že se pro mě v neděli zastaví, a vůbec se neukázal. Máma nesnáší, když někdo nedodržuje sliby. Takže to ukončila a od té doby jsem ho neviděla.

Vlastně mi to ani nevadí. Nejspíš ho mám ráda proto, že je to můj táta, ale kdyby nebyl, myslím, že by se mi moc nezamlouval. Jmenuje se Si Martin a je moc hezký – má tmavé kudrnaté vlasy (šance

na to, že bych se *svými* rodiči mohla mít dlouhé blondáté vlasy jako Alenka v říši divů, je bohužel nulová). Živí se jako DJ v klubech. Pracoval v klubu Storm, jediném klubu v našem městě, kam máma

chodila s kamarádkami z práce. Tak se seznámili. A ona věřila, že *on* je Ten Pravý. Když mi to vyprávěla, povytáhla obočí a zavrtěla nad sebou hlavou. To si totiž myslela i spousta jiných holek. Jakmile máma zjistila, že ji podvádí, rozešla se s ním.

Asi by pro mě měl být ten pravý táta, jenže mám-li

být upřímná, zdá se mi, že nikdy nebyl moc nadšený z toho, že mě vidí. Ne že by se ke mně choval nějak ošklivě. Když jsem například na jeho přehrávači zmáčkla špatný knoflík a všechno mu smazala, ani mi nevynadal. Jen si zkrátka se mnou nevěděl rady.

Když bylo hezky, bral mě do zoo. Pokud přšelo, musel mě vzít k sobě domů a to nebylo nic moc. On

seděl na pohovce, praskal klouby a nervózně po mně pokukoval. Já seděla na jeho točící židli, roztáčela se co nejrychleji a přála si uletět k nám domů.

Často jsem přemýšlela, o čem se s ním mám bavit. V duchu jsem si to nacvičovala, ale jakmile jsem to pak řekla nahlas, znělo to hloupě a já začala koktat. Táta prikyvoval a vyptával se na různé věci. Bylo však vidět, že ho to ve skutečnosti nezajímá.

Nakonec začal stahovat všechny možné písničky a ptal se mě, co si o nich myslím. Ačkoli se mi tenhle druh hudby vůbec nelíbí, snažila jsem se poznat, co se nejvíc líbí jemu. Obyčejně to byly ty kousky, u kterých zavíral oči a pokyvoval hlavou do rytmu.

„Tahle je super, tati,“ pochválila jsem mu to.

„Máš dobrou hudební vkus, holčičko,“ zaradoval se.

Máma mi vynadala. Prý jsem mu hned měla jasně dát najevo, že se mi taková hudba nelíbí. Ona s tím nemá žádný problém, když má někomu říct, že jí něco vadí. Jenomže já jsem se chtěla tátovi líbit.

„Aspoň že dokážeš říct *mně*, co se ti nelíbí, Jess,“ vzdychla máma.

Nemám ráda Seana Godfreyho, jenomže to mámě přiznat nemůžu, protože je do něj blázen. Myslí si, že je to Ten Pravý.

Když se poprvé setkali ve fitku, neměla o něm valné mínění. Ona není z těch, kdo obdivují bývalé fotbalisty. Jenže pak zjistila, že se znali už dlouho předtím, než se z něj stal fotbalista, ještě jako děti.

„On se tak změnil, že jsem ho ani nepoznala. Zato on hned poznal mě,“ vykládala máma.

„On s tebou byl v děcáku?“ podivila jsem se.

„Ne, ne. On nežil na skládce. Setkala jsem se s ním, když jsem začala žít u Mandy. Nějakou dobu jsme spolu kamarádili. Chodila jsem s ním a ještě jedním klukem za školu do takovýho starýho opuštěnýho domu.“

„To ti Mandy dovolila?“

„Ona o tom samozřejmě nevěděla. Tenkrát jsem jí trochu přerůstala přes hlavu. Ať tě ani nenapadne dělat takový věci, jaký jsem dělala já, Jess!“

„To je teda nespravedlivý!“

„Život je nespravedlivej,“ vzdychla máma. „No nic, prostě tam chodili dva kluci – jeden byl takovej malej, jmenoval se Alexandr. Ten byl hrozně chytřej, ale ve škole ho šikanovali. A pak tam chodil ještě jeden velkej tlustej ošklivej kluk, kterému jsme říkali Fotbal.“

„Slečna Oliverová nám povídala, že o nikom nesmíme říkat, že je tlustej nebo ošklivej,“ upozornila jsem ji.

„Jenže on *byl* tlustej a ošklivej. A byl fakt drsnej. Takovej boučač, co druhý šikanuje.“

„Jako Tyrone?“

„Jo. Možná ještě horší.“

„A on tebe a Alexandra šikanoval?“

„Chtěla bych vidět někoho, kdo by mě dokázal šikanovat!“ zasmála se máma. „Někdy byl hnusnej na Alexandra, ale já se ho zastala. Říkám si, co asi dělá dneska. Nejspíš je králem všech geniálních mozků v Silicon Valley. Zato vím, co dneska dělá Fotbal.“

„Ten boučač?“

„Jo, jenže on se změnil. To fitko patří *jemu*. Jmenuje se Sean Godfrey. Fotbal byla jen jeho přezdívka. Vlastně jsem nikdy nevěděla, jak se jmenuje.“

„A je pořád ještě *tlustej a ošklivej*?“ Radši jsem ta slova zašeptala.

„Pořád je velkej, ale tlustej už není. Je samej sval, protože na sobě pracuje. A vlastně už není ani ošklivej. Kdysi míval skoro vyholenou hlavu, zato teď nosí pěkněj účes. Dokonce si nechává upravovat i obočí! Myslí si o sobě, že je Pan Úžasný. Kdyby ho člověk neznal z dřívějška, nejspíš by ho považoval za kdovíkoho.“

„Ty si to o něm nemyslíš, že ne, mami?“

„No, na pohled vypadá dobře, ale uvnitř je to pořád hloupý malý děcko. Mělas ho slyšet, jak mi vyprávěl o svý fotbalový kariéře! Má ve svý kanceláři spoustu trofejí a vystavenej dres. Dost se předvádí.“

„A cos dělala v jeho kanceláři?“

„Pozval mě po kickboxu na kus řeči. Abysme si řekli, co jsme celou dobu dělali. Pro něj to byla jen

záminka, aby mi dal najevo, že je teď děsně úspěšnej.“ Máma si tiše odfrkla. „Starej Fotbal! Musím přiznat, že jsem se neubránila obdivu, jak dokázal svůj život změnit. Něčeho v životě dosáhnout.“

„Vždyť ty taky, mami!“

„Já ne,“ odpověděla trochu našťavaně. „Radši bych se měla jít vykoupat a převlíct.“

Dlouho si napouštěla vanu. A byla v ní ještě déle. Nejspíš ji rozhodila představa, že v životě nic nedokázala, aspoň co se týče práce. Vystřídala spoustu zaměstnání. Já si myslím, že byla dobrá ve všech. Někteří lidi si to však nemyslí.

Když měli v dětském domově málo vychovatelů, nějakou dobu tam pracovala. Mandy mi říkala, že to s dětmi uměla, ale nezvládala si udržet odstup. Podle mě je to skvělé, že je měla tak ráda, i když je pravda, že moc nedodržovala pravidla. To neumí. Proto je s ní taková legrace.

Pak se vrátila na střední školu, protože se tam předtím tak flákala, až ji vyhodili. Potřebovala si udělat závěrečné zkoušky, jelikož chtěla jít studovat žurnalistiku na univerzitu. Živila se jako servírka ve vinárně. Ukázalo se, že jí to jde líp než studovat na vysoké, tak skončila se studiem a nakonec tu vinárnu sama řídila. A šlo jí to dobře. Jmenovala se dost hloupě,

něco jako Roh hojnosti, ale všichni jí říkali „vinárna u Tracy“.

Jenomže pak se seznámila s mým tátou a čekala mě. Musela přestat pracovat v baru a potom už se tam nemohla vrátit, protože mě nemohla brát s sebou. Mohla by mi obstarat nějakou chůvu, ale to ona nechtěla.

„Já se o své děcko dokážu postarat sama,“ říkala. Brala pak jakoukoli práci, kam si mě mohla vzít v nosítku a kde jsem se mohla batolit kolem ní nebo jezdit na své motorce. Nejdřív uklízela, jenže jakmile jsem začala lézt, bylo to o strach – pořád jsem se snažila otevřít ty nebezpečné čisticí prostředky, což mámu nervovalo.

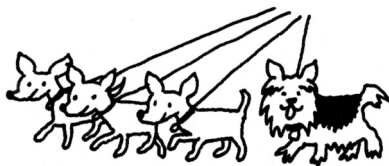

Potom donášela jídlo starým lidem. Všem jsem se moc líbila, ale pak mě jedna paní chtěla zvednout a upustila mě. Tak se máma rozhodla, že je čas najít si něco jiného. V děčáku trochu zahradničila, takže si našla práci jako zahradnice, což se nám oběma moc líbilo. Já jsem si v dlouhé trávě hrála na džungli a trhala jsem si pampelišky a sedmikrásky, zatímco máma sekala trávu, ryla a sázela. Všichni však chtěli takové ty nudné úhledné zahrady a máma je se všemi nudnými a úhlednými věcmi na štíru, a proto ji už pak nezaměstnali.

Její nejlepší prací bylo venčení psů. Každé ráno jsme

braly na procházku tři čivavy a jorkšíra, kteří všichni patřili takové bláznivé malířce. Čivavy se jmenovaly Eeny, Meeny a Miny a jorkšír Moe.

I když vypadali jako nejroztomilejší pejsci na světě, čivavy byly rozmazlené a uštěkané a Moe byl zase starý bručoun.

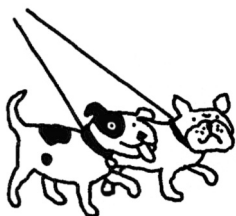
V poledne jsme venčily buldočka Bustera. To byl miláček a chodil poslušně u nohy. Odpoledne jsme chodily na procházku s Roverem a Rosie, dvěma krásnými labradory. Byli hodní a milovali mě, ale musely jsme dávat pozor, aby něco

nesežrali, protože kdykoli jsme mýjeli popelnici, začali slintat.

Ještě později odpoledne jsme si braly Nelsona a Juliet. Nelson byl krásný staford teriér slepý na jedno oko a Juliet

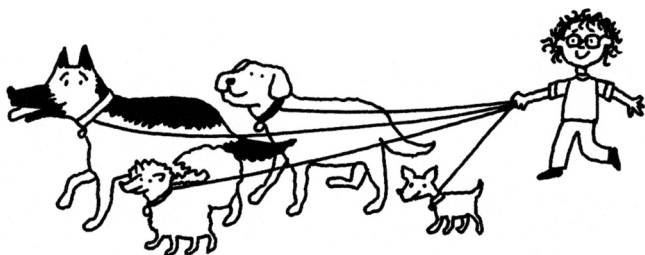
hodně drahý francouzský buldoček. I na ně se musel dávat velký pozor, protože se měli moc rádi, ale neměli spolu mít štěňata.

V každém případě toho venčení bylo dost. Občas jsem to zvládala jen stěží, protože jsem byla ještě malá, tak mi máma koupila červenou motorku. Přestože byla moc krásná, Moeovi se nelíbila, a když jsem se k němu jednoho dne přiblížila, kousl mě do kotníku. Asi to

vypadalo jako nic – byl to jen malý chlupatý pejsek připomínající mop. Hrozně to však bolelo, protože mi prokousl kůži až na kost a musela jsem jet do nemocnice na protitetanovou injekci.

I když jsem slibovala, že už se nenechám kousnout, máma s venčením psů skončila a nějakou dobu jsme byly dost chudé. Moc se mi po všech těch psech stýskalo, dokonce i po tom protivném malém Moeovi. Někdy jsem si venku hrála na to, že venčím své vlastní imaginární psy. Měla jsem čtyři: Barona, dlouhosrstého německého ovčáka velkého jako já, Chlupáče, oddaného krémově bílého labradora, Bambulku, roztomilého pomeraniana, a čivavu Ňufa. Chodili se mnou dokonce do školy, seděli vedle mojí lavice a běhali se mnou po hřišti, pokud jsem si neměla s kým povídat. Nejspíš už jsem na hraní dost velká, ale občas k sobě ty své pejsky přivolám, když mě začne Tyrone se svou partou šikanovat.

Potom máma pracovala jako recepční v prodejně aut. Chodila s jedním chlápkem odtamtud a ten ji naučil řídit. Pak se začala docela zajímat o auta. Mandy je i spisovatelka kromě toho, že je pěstounka, a když dostala zapláceno za sérii legračních knížek pro děti, přispěla mámě na nákup malého

ojetého auta. Je dost staré a nevíme, jestli letos projde technickou kontrolou, jenže nové nablýskané fáro bychom tam, kde bydlíme, mít stejně nemohly – do pěti minut by bylo zničené.

Mandy sice nedostala za ty knížky tolik, kolik jsme doufaly, ale první z nich věnovala

mně. Bylo to tam napsané hned na začátku a já jsem byla nesmírně pyšná. Mámu taky vždycky bavilo psát, tak se pokusila napsat knížku pro děti. Když jsem přišla ze školy, pokaždé mi kousek přečetla. Připadalo mi to legrační, ovšem hodně neslušné. Máma to pak poslala Marině, která vydává Mandyiny knížky, a té to tak legrační nepřišlo, spíš neslušné. To mámu rozčililo.

„Myslí si, že máš fantastický svěží styl psaní, Tracy,“ snažila se ji utěšit Mandy. „Je to jen moc neslušné, to je všechno. Určitě bude uvažovat o jejím vydání, když to trochu upravíš.“

„Já to *nechci* upravovat,“ protestovala máma. „A co je na tom, že je to neslušný? Mně by se zrovna tahle knížka moc líbila, když jsem byla malá.“

„Já vím. Jenomže ty jsi byla zvláštní dítě,“ namítla Mandy.

„Protože jsem měla zvláštní dětství.“

A pak máma dostala nápad. Rozhodla se, že napíše svou autobiografii.

„Vážně?“ zeptala se Mandy nervózně. „Nemůžeš o skutečných lidech napsat, co tě napadne, Tracy. Mohli by tě žalovat.“

„Ať si to zkusej! Trochu jim změním jména. Jen počkej, Mandy, tohle bude bestseller – pro dospělé, nejen pro děti. Budou to memoáry!“

„Ale Tracy!“ Mandy protáhla obličej.

„Co jsou to memoáry?“ zeptala jsem se.

„To jsou knihy, ve kterých lidi vzpomínají na to, co prožili. Může to být i o jejich hrozném dětství a bývají plné šokujících podrobností a sebelítosti.“

„Přesně tak!“ řekla máma vítězoslavně. „Prodají se jich mraky a já s Jess budeme za vodou. Moje memoáry budou ze všech memoárů na světě ty nejtragičtější, protože jsem měla tak hrozný dětství.“

„Vážně si to myslíš?“ zeptala se Mandy.

„No jasně! Byla to naprostá hrůza.“

Štouchla jsem do ní. „Když si tě osvojila Mandy, tak jsi byla šťastná, ne?“

Mámě došlo, že byla dost netaktní. To se jí stává často. Nějak si nemůže pomoci.

„Ale Mandy! Já nemyslela, že to byla hrůza, když sis mě osvojila *ty*, blázínku!“ Máma se ji pokusila obejmout.

„No... já jsem se přece o tebe starala většinu toho tvého mizerného dětství, ne?“

„Já myslela *předtím*. Když si mě lidi přehazovali jako horkej brambor. Ani nevím, co bylo horší. Žít s mou mámou nebyla žádná procházka růžovou zahradou, zvláště když začala chodit s tím chlápkem, co nás pak mlátil. A pak tu byli ty úžasný manželé, co mě poslali zpátky do děcáku, jakmile se dozvěděli, že čekaj dítě. I tam to bylo příšerný – všechny

ty děcka tam pobíhaly jak šílenci, hádaly se, praly se a mívaly záchvaty vzteku.“

„Tos byla jen ty, Tracy,“ připomněla jí Mandy.

„Já byla úplněj anděl ve srovnání s některejma

jinejma dětma. Pamatuješ na Justinu Littlewoodovou a na to, jak mi přebrala mou nejlepší kamarádku Luisu? Byly na mě tak hnusný, že si to ani neumíš představit,“ řekla máma a sebe-

lítostivě zavrtěla hlavou. „Ta pitomá Justina Littlewoodová v mé knize *určitě bude*.“

„I ty jsi občas dokázala být dost krutá,“ podotkla Mandy. „Vzpomeň si, jak ses chovala k tomu chlapečkovi – k tomu, co měl narozeniny stejný den jako ty.“

„Pěťa Tichošlápek! No jo, ten. Víš, on byl tak otravnej, že si o to říkal,“ vysvětlovala máma. „Všechno se mi to vybavuje do nejmenších podrobností. Začnu psát hned dneska.“

Pracovala na té knize několik týdnů. Nad smutnými pasážemi popotahovala a pak se třeba najednou rozesmála, když si vzpomněla, co někomu provedla, aby se mu pomstila. Potom to četla i mně. Některé pasáže mě rozplakaly, protože máma byla tak nešťastná. U jiných jsem vyprskla smíchy. Další mě udivily.

„Mami! Tos *nemohla* doopravdy udělat! Ty si to určitě vymejšíš!“

„Je to všechno stoprocentní pravda,“ tvrdila.

„Z toho mám právě obavy,“ řekla Mandy, když jí

máma své dílo ukazovala. „Nemůžeš takhle psát o skutečných lidech.“

„Jistěže můžu. Budou nadšený, že se o nich píše v knize. Zvláště když to bude bestseller.“

Nebyl to však bestseller. Neprodala se ani jedna kniha, protože ji nikdo nevydal. Marina ji odmítla.

Šly jsme za ní s mámou po vyučování. Všude po stěnách měla police s knihami, které vydala.

„Koukej, mami, tamhle jsou knížky od Mandy!“ zaradovala jsem se.

Ačkoli jsem je měla všechny doma, bylo vzrušující vidět je takhle v řadě vedle sebe s Mandyiným jménem na hřbetě. Pyšně jsem je pohládila.

„Můžeš si nějakou prohlédnout, jestli chceš,“ nabídla mi Marina.

Je to velice elegantní dáma, která mluví tiše a nosí velké náušnice a vlasy stažené do uzlu. Měla na sobě smetanově bílý svetr a béžové kalhoty, takové to oblečení, co by měla většina lidí během pěti minut špinavé, jenže to její bylo čistoskvoucí.

Na stole stála zarámovaná fotografie dvou holčiček, blondatých miniverzí jí samotné.

Vytáhla jsem si oblíbenou knížku od Mandy, sedla jsem si s ní a předstírala, že ji čtu, zatímco jsem pozorně poslouchala, o čem se spolu baví. Doufala jsem, že máma nebude moc nezdvořilá.

Ta začala mluvit bez obalu.

„A proč mi vlastně nechcete vydat ty moje memoáry?“ zeptala se.

„Je to opravdu zajímavé čtení a fascinující příběh, ale váš styl tak nějak není správný,“ odpověděla Marina.

„Když jsem napsala knížku pro děti, tvrdila jste přece, že mám skvělejší styl psaní!“ připomněla jí máma dotčeně.

„To ano, ale ne pro psaní memoárů. Ty musejí být vážnější. Navíc už memoáry vyšly z módy.“

„A co je v módě?“ zeptala se máma.

„Romány o silných ženách, které se někomu chtějí pomstít.“

„Tak do toho jdu!“

„Jenomže než to napíšete, bude už i tenhle trend passé. Moc mě to mrzí, Tracy. Víím, že je to frustrující.“ Marina se naklonila k mámě. „Abyste věděla, také jsem napsala jednu knížku – pro děti. Mým dcerám se moc líbila. Snažila jsem se ji vydat, ale všichni si myslí, že to nějak není to pravé ořechové. Víím, jak to může být skličující.“

Připadalo mi hodně zvláštní, že ani vydavatelka si nemůže vydat svou vlastní knihu. Chvíli si o tom s mámou povídaly a do toho Marině zazvonil telefon. Vzala ho s omluvným úsměvem – a zalapala po dechu.

„To snad ne, Avo! To není možné! Ona si jen tak odešla?“

Marina poslouchala, kroutila hlavou a mračila se. Projížděla si prsty ve vlasech, až se jí úhledný uzel trochu posunul nakřivo a uniklo z něj pár pramínků.

„Já budu hned doma, miláčku. Vlastně ne, počkej. V šest mám být na party k příležitosti vydání jedné knihy a mám tam mluvit! A táta je zrovna pryč. Pane na nebi, co budeme dělat?“ kvílela.

„Co se stalo?“ zeptala se máma.

„Moje au-pairka se pohádala s Avou, mou starší dcerou – někdy se dokáže chovat nemožně –, sbalila si věci a odešla. Moje holčičky jsou teď doma samy a nebudou mít co k večeři a moje matka bydlí tři hodiny odtud a sousedy pořádně neznám –“

„Znáte přece mě,“ řekla máma. „Kde bydlíte? Můžeme tam s Jess zajet a já jim něco k večeři udělám.“

„Ne, to po vás nemůžu chtít,“ namítla Marina.

„Jasně že můžete. Nebojte, starala jsem se o děti z děčáku. Umím to s nima, viď, Jess?“

„Úplně skvěle,“ přisvědčila jsem.

Marina ještě váhala. Nedivím se jí. Zнала mámu teprve půl hodiny, ačkoli Mandy znala už spoustu let – od té doby, co byla máma ještě malá. Slyšela toho o ní spoustu. Hmm. Možná *proto* váhala.

„Asi bych měla zkusit zavolat do agentury, jestli nemají nějakou chůvu pro pohotovostní případy,“ zamumlala.

„Jenže to pak budou Ava a její sestřička samy pěkně dlouho, než přijede – a bude to úplně cizí ženská,“ připomněla jí máma.

„Tak dobře,“ řekla Marina a znovu zvedla telefon. Ozývalo se z něj hlasité „Mami? Mami? MAMI!?“

„Pst, miláčku. Nemusíš hned panikařit. Posílám ti svou kamarádku Tracy. Ona na vás s Alicí dohlédne a udělá vám večeři,“ uklidňovala ji Marina.

„Já ti ji dám k telefonu.“ Přepnula si mobil na hlasitý odposlech.

„Ahoj, Avo, ahoj, Alice,“ spustila máma. „Doufám, že se mnou budete spokojený. Beru s sebou taky svou dceru Jess. Můžete si spolu hrát, až budu dělat večeři.“

Stáhl se mi žaludek. Vždycky mám trochu obavy ze seznamování s novými dětmi, zvláště když se po mně chce, abych si s nimi hrála. Ava se mi podle hlasu moc nezamlouvala a Alice nebyla o moc lepší.

„Ty jsi ta Tracy, co napsala tu dětskou knížku?“ zeptala se Ava. „Jak jsou tam ty sprosté věci? Máma nám ji začala číst.“

„Co jste na ni říkaly? Vsadím se, že se vám líbila,“ vyzvídala máma.

„Je legrační,“ odpověděla Ava.

„Vid'? Vaše máma udělala chybu, že ji nevydala,“ řekla máma. „A co byste chtěly k večeři?“

„Určitě ne těstoviny ani filé ani nic s brokolicí,“ prohlásila rozhodně Ava. „My *nesnášíme* zdravá jídla.“

„Tak to vám přivezu překvapení – a vsadím se, že vám bude oběma chutnat.“

„Dobře. Tak můžeš přijet.“

„A co na to říkáš ty, Alice?“ zeptala se Marina.

Ava jí nejspíš nedala telefon do ruky. „Kejvá hlavou,“ oznámila nám.

Tak máma získala novou práci a já nejlepší kamarádku.

3

Cestou k Marininu domu se máma zastavila v McDonaldu.

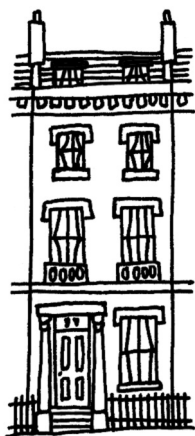
„Mami!“ zhrozila jsem se. „Nemáš jim spíš něco uvařit?“

„Tohle je rychlejší – a určitě jim to bude mnohem víc chutnat.“

Nechtěla jsem se s ní hádat. Já tam taky ráda chodím a stejně tak máma. Čas od času si tam zajdeme na něco dobrého, třeba když máme narozeniny. Jinak většinou míváme těstoviny nebo ryby nebo spoustu brokolice, protože máma si umínila, že musím jíst zdravě.

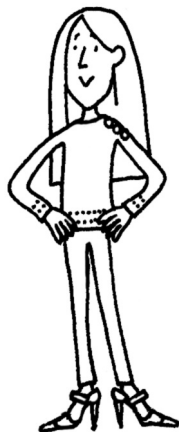
Pět minut nato jsme byly před Marininým domem. Byl to honosný starý řadový dům, s dveřmi natřenými smetanově bílou barvou.

„To je krása,“ libovala si máma s taškou plnou jídla v ruce. „Jednou taky budeme mít takovej dům, Jess, uvidíš.“

Sehnula se a otevřela víko od schránky. „Ahoj, holky,“ zakřičela. „Je tu rozvoz jídla Tracy Beake-rový!“ Zazubila se na mě. „Určitě přiběhnou.“

Taky že přiběhly. Ava vypadala přesně tak, jak jsem si ji představovala. Byla trochu starší než já a hodně se podobala své mámě. Byla štíhlá a elegantní a měla dlouhé světlé vlasy. Na sobě měla fantastické oblečení – měkký modrý svetr a úzké džíny. Obojí bylo určitě značkové. Na nohou měla úžasné modré střevíčky s podpatkem, ale byly jí moc velké – viklaly se jí v nich kotníky. Nejspíš patřily její mámě.

Alice byla mladší a ještě na sobě měla školní uniformu jako já.

Byla baculatější než Ava a na jednom copánku jí scházela stuha. Mrkala na mámu a na mě a kousala se do rtu. Věděla jsem, že i ona má stažený žaludek. Jakmile však zjistila, že nese-
me jídlo z McDonalda, usmála se.

I Avu to potěšilo. „Jenže máma nám nedovolí jíst hamburgery a hranolky,“ řekla.

„To nevádí,“ odpověděla máma nevzrušeně. „Můžete tu sedět a koukat na nás. Protože my si *určitě* dáme, vid, Jess?“

Přikývla jsem. Alice měla na krajíčku.

„To byl jen vtip,“ uklidňovala jsem ji. „Koupily jsme i pro vás.“

„Nebudeme zbytečně špinit talíře,“ rozhodla máma. „Sníme to z krabice. A přivezla jsem ještě milkshake a colu – nevěděla jsem, co máte radši. Ale to nejspíš taky nesmíte, takže si můžeš natočit vodu z kohoutku, Avo.“

Ava si dala cheeseburger a hranolky a k tomu ještě colu i milkshake. Pak řekla, že za chvíli budou

mít videohovor s tátou, tak máma rychle uklidila – všechno naházela do koše, utřela stůl a bylo uklizeno.

Ava chtěla psát esemesky svým kamarádkám. Máma však řekla, že bychom měly všechny sedět u stolu a hrát nějakou hru, protože to na tátu určitě udělá dojem.

„To mají rodiče nejradši – když jejich děti hrajou nějaký starodávný hry,“ vysvětlila. „My je hrajeme každou chvíli, viď, Jess? A čteme si a malujeme a pečeme.“

„To je nudný,“ zívla Ava.

„Já ráda čtu,“ ozvala se Alice tiše. „Nemaluju, protože se s tím nadělá hrozný nepořádek. Zato ráda kreslím. Nikdy jsem nic nepekla, ale chtěla bych to zkusit. Mám totiž ráda sladké.“

„Tak si zahrajeme jednu slovní hru, jmenuje se *Jaký, kdo, co dělal*,“ rozhodla máma. „Avo, najdi nějaký papír, Alice, přines čtyři tužky nebo propisky. Supito presto!“

„Nechceš si, doufám, hrát na Mary Poppins?“ povytáhla obočí Ava.

„A dáš nám lžici cukru?“ usmála se na ni Alice.

„Ani nápad,“ zavrtěla máma hlavou a chytila ji za nos.

Ava s Alicí tuhle hru ještě nikdy nehrály! Alice trochu znervózněla, když jsme měly napsat mužské jméno, ohnout papír a poslat ho dál.

„Já nevím, jaké jméno mám napsat. A bojím se, že tam udělám chybu,“ pošeptala mi.

„To nevadí, je to jen hra. Já taky dělám chyby,“ odpověděla jsem. Nebyla to pravda. Z angličtiny mívám skoro samé jedničky. Chtěla jsem ji jen uklidnit.

„Tohle je ta nejhlupejší hra na světě,“ prohlásila Ava, ovšem když jsme si pak četly výsledné věty, málem se potrhala smíchy. Máma tam totiž napsala spoustu směšných věcí.

Když zavolal jejich táta, ještě jsme se smály.

„Ahoj, holčičky. Čemu se tak smějete? Kde je Aggie?“

„Odešla. A máma musí být dlouho v práci, tak nám poslala svou praštěnou kamarádku Tracy,“ vysvětlovala Ava.

„Avo!“ pokáral ji táta. „Takhle se o lidech nemluví! Tracy je s vámi v kuchyni?“

„Já jsem tady,“ ozvala se máma, přitáhla si židli blíž a zamávala jejich tátovi. „Jsem tu se svou dcerou Jess. Marina přijde asi v osm. Ale nebojte, vaše holčičky se mají dobře.“

„Nám se Tracy líbí, tati,“ řekla Alice. „Hádej, co jsme měly k večeři!“

„Měly kousek lososa, brokolici a pečený brambory,“ řekla rychle máma. „Doufám, že je to v pořádku.“

„To zní báječně.“

Když se pak Ava i Alice s tátou rozloučily a vypnuly počítač, podívaly se tázavě na mámu.

„Ty jsi mému tátovi lhala!“ vyčetla jí Ava.

„Jo,“ souhlasila máma. „Byla jsem na něj hodná.“

„Cože?“

„Víš, teď si oddechl, protože si myslí, že jste měly něco zdravýho.“

„Je to přece lež, ne?“ namítla Alice.

„To jo, ale jen malinká. A na vás jsem byla taky hodná, protože kdybych se tu patlala s nějakým zdravým jídlem, už bych neměla chuť ani energii něco upéct. Tu teď mám. Kdo mi s tím pomůže?“

„Já!“ přihlásila se hned Alice.

„Já!“ přidala jsem se.

Ava váhala. „Tak dobře. Já taky.“

Máma nakoukla do spíže. Měli tam malý supermarket. Všechno to neuvěřitelné jídlo, které jsme znaly jen z televizních reklam, bylo úhledně naskládané v poličkách. Mámě se podařilo najít mouku a krupicový cukr a po delším štrachání i moučkový. Já jsem z lednice vyndala vajíčka a máslo.

„Tak, a teď si umejeme ruce,“ nařídila máma.

„Supito presto,“ zahihňala se Alice.

„Pak si vezmeme zástěry, kolegyně pekařky.“

Máma si vzala pruhovanou zástěru jejich táty,

která jí sahala skoro až na zem. Ava si uvázala máminu sněhobílou zástěru. Pro Alici a pro mě už žádná zástěra nezbyla, tak nám máma našla utěrky.

„Ke startu, připravit, pozor, peč!“ zavelela máma. „Mohly bysme upéct medovník? Ne, počkat – panna cottu! Ne, vlastně croquembouche!“ chrllila ze sebe Ava.

„Cože?“ zamračila se máma.

„To je taková pyramida z větrníčků,“ vysvětlila. „Mívají je na svatbách.“

„No jo, jenže my nejsme na svatbě. Uděláme muffiny,“ rozhodla máma.

„Muffiny!“ Ava obrátila oči v sloup, ale když pak mohla míchat těsto a dávat ho do malých formiček, vypadala spokojeně. Nakonec jsme společně vylízaly mísu.

„To je na tom všem to nejlepší!“ pochvalovala si Alice.

Než se muffiny upekly, připravily jsme si polevu. A zatímco chladly, Ava zase psala esemesky kamarádkám a Alice mě vzala nahoru do svého pokoje. Já mám nejhezčí pokojíček ze všech dětí na našem sídlišti, to vím bezpečně, ale pořád není tak krásný jako ten Alicin.

Má ho vymalovaný namodro jako já a na stropě je perleťově bílý měsíc a stříbrné hvězdy. Lehla jsem si na její postel, abych na ně pořádně viděla.

„Připadám si, jako bych letěla vesmírem,“ řekla jsem nadšeně.

„Já si někdy hraju na to, že Bambula je kosmonaut,“ přiznala se Alice, vytáhla ho a nechala ho letět vzduchem,

až mu dlouhé uši vlály.

Bambula je její modrý plyšový králík. Je velký a měkký. Alice má ve svém pokoji spoustu králíčků. Bambula je největší. Nejmenší je Ťunťa, titěrný porcelánový králíček, který není o moc větší než můj nehet. A mezitím je ještě spousta dalších králíčků všech velikostí, tvarů a barev –

dokonce i červený, zelený nebo růžový, ale i bílý nebo hnědý.

„Často si hraju na to, že utekli a schovávají se po

celém domě,“ vykládala Alice. „Někdy zase mají králíčí chřipku a já jsem veterinářka. Položím je na záda a dávám jim medicínu a starám se o ně, dokud se neuzdraví. Ava říká, že jsem trapné mimino, když si ve svém věku ještě hraju s plyšáky.“

„Ona žádný plyšáky nemá?“

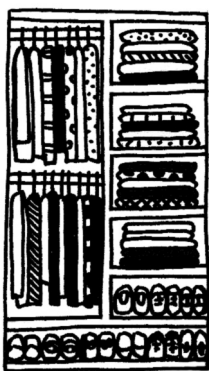
„Má medvědy. Tři.“

„A nehraje si s nima na Mášu a tři medvědy?“ zavtipkovala jsem. Ve skutečnosti jsem si Avu nedokázala představit, jak si hraje s plyšáky.

„To jsou takoví ti drazí medvídci se žlutou cedulkou na uchu. Prý nejsou na hraní, ale na ozdobu. Navíc už Avu omrzeli a říká, že si je můžu vzít. Jenže já je nechci. Vypadají, že by šikanovali moje králíčky,“ dodala Alice. „Pojď, ukážu ti je.“

Vzala mě nakouknout do pokoje své sestry. Musely jsme být úplně potichu, protože tam Alice nesmí chodit. Avin pokoj je tmavě modrý, má tam bílé krajkové záclony a na stěnách spoustu obrázků v rámečcích – a navíc speciální vestavěnou skříň.

„Má tam neuvěřitelný pořádek,“ prozradila mi Alice a otevřela dveře.

Skoro všechno Avino oblečení viselo na ramínkách – její košile, šaty, saka, kabáty. Trička měla vyskládaná do komínků, stejně tak džíny, a dokonce i kalhotky. Boty stály spořádané v přihrádce patami k sobě, přestože už byly doma.

„Lidi!“ zděsila jsem se. „To musí bejt deprimující, mít takovouhle sestru.“

Alice přikývla.

„Kdybych měla sestru, chtěla bych, aby byla jako ty,“ řekla jsem.

„Ale můžeme být kamarádky,“ navrhla mi Alice. „Kamarádka je ještě lepší než sestra, protože si ji můžeš vybrat.“

„Ty máš nějakou *nejlepší* kamarádku?“ zajímala jsem se.

Alice malinko zrudla. „Vlastně nemám. Ve škole jsme taková trojice kamarádek ještě s Katie a Angelou, jenže ony jsou *nejlepší* kamarádky *spolu*.“

„Tak to já nemám ani žádnou trojici,“ přiznala jsem. „Když jsem přišla do nové školy, všechny holky už nějakou kámošku měly.“

„Tak můžeme být *nejlepší* kamarádky my dvě!“ navrhla Alice. „Teda jestli chceš... Jestli nechceš, tak nemusíš.“

„Já *chci*!“

Nemohla jsem tomu uvěřit. Tak dlouho jsem doufala, že si najdu nějakou *nejlepší* kamarádku – a najednou tu byla, jako by mi spadla z nebe.

Máma nás zavolala, že muffiny už vychladly, tak jsme seběhly dolů. Polevu jsme na ně rozetřely jako máslo. Máma někde vystrachala velkou krabičku lentilek na zdobení.

„Tu jsme dostaly od babičky. Smíme si vzít jednu denně,“ informovala nás Ava.

„*Jednu denně?*“ podivila se máma. „No dobře, tak si vem jednu.“

Zato my s Alicí jsme si vzaly *spoustu* lentilek. Já jsem si vybrala modré a udělala jsem pro Alici B jako Bambula. Alice byla nadšená.

Ona mi udělala smajlíka – dvě hnědé oči a velký červený úsměv.

Ava přepečlivě natřela svůj muffin polevou a potom tam vyskládala dokonalou kytičku. Závis-
tivě jsme si ji s Alicí prohlížely.

„Který je podle tebe nejhezčí, Tracy?“ zeptala se Ava.

Máma zrovna dokončovala výzdobu svého muffinu. Udělala stejný smajlík jako Alice, ale pak ještě došla do spíže a přinesla si sáček rozinek. Nalepila je kolem okraje i ze strany, kam jí steklo trochu polevy.

„To jsi ty!“ napadlo Alici.

„Jo,“ přitakala máma. „A můj muffin je určitě nejhezčí.“

„Nemůžeš vybrat *svůj* muffin. To je nespravedlivé. A navíc jsi dospělá,“ protestovala Ava.

Máma se na ni jen usmála. Zásadně nikdy nedodrhuje žádná pravidla. Moje máma je totiž Tracy Beakerová.

Byly jsme ještě plné od večere, tak jsme muffiny schovaly, že je ukážeme Marině. Udělaly na ni obrovský dojem. Daly jsme si je s ní jako zákusek a k nim jsme si uvařily čaj. My s mámou jsme si daly černý a Marina s Avou zelený. Ve skutečnosti

byl taky takový dohněda. Alice chtěla mléko. Muffin s písmenem B však nesnědla.

„Jen ho sněz, Alice. Jsou fakt dobré,“ pobízela ji Ava a sama se cpala tím svým kytičkovým.

„Já vím, jenže já si ho chci schovat. Je od Jess a moc se mi líbí,“ odpověděla.

„Vždyť ti ztvrdne, ty blázne.“

„To je mi fuk.“

Já už jsem měla větší kus svého muffinu v břiše, ale ten zbyteček jsem si taky schovala. Jedly jsme ty obyčejné jenom s polevou.

Marina najednou pohlédla na hodinky. „Propána, už je hrozně pozdě – a zítra ráno jdete do školy. Je čas jít do postele, děvčata. Rozlučte se s Tracy a Jess a poděkujte Tracy, že se o vás tak dobře starala.“

„Dobrou. A díky,“ řekla Ava a pak se na nás usmála. „Bylo to fajn,“ dodala k mému překvapení.

„Bylo to úplně super,“ opravila ji Alice a objala mě. „To je nespravedlivé, mně se ještě nechce jít spát. Chci si hrát s Jess. Je to moje kamarádka.“

„My zase někdy přijdem,“ řekla máma. Potom se podívala na Marinu. „Jestli chcete, můžeme k vám chodit pravidelně, když ta vaše au-pairka vzala roha.“

Marina mezitím začala uklízet kuchyň a otírat kuchyňskou linku. Když vyhazovala hadr do koše, všimla si prázdných krabic z McDonalda a zamračila se.

Máma vzdychla. Já taky. Vypadalo to, že tuhle šanci propásla.

„No, budeme se muset domluvit na nějakých základních pravidlech,“ řekla Marina. „Ale můžeme to třeba na týden zkusit, abychom viděly, jak to půjde.“

Máma tedy pracuje u Mariny a jde to skvěle. Tahle práce se jí líbí mnohem víc než dělat recepční v prodejně aut, zvlášť když se rozešla s tím svým bývalým přítelem, který tam dělal šéfa. Mámě teď bylo nepříjemné s ním pracovat. Já jsem z toho nadšená, protože se můžu každý den vídat s Alicí, a Ava taky není špatná, i když ji nemám zdaleka tak ráda jako její mladší sestru.

Teď už mi nevadilo, že nemám ve škole nejlepší kamarádku, když mám *po škole* Alici. Je super chodit k nim domů. A je super jít pak k nám domů, jen máma a já.

Až na to, že máma chodí s tím protivným Seanem Godfreyem a on je v jednom kuse nakvartýrovaný v našem bytě. Zůstává u nás ještě dlouho potom, co jdu spát – až na to, že nemůžu usnout. Ležím s otevřenýma očima a trápím se kvůli němu.

Ale pozor! Už spolu chodí něco málo přes tři měsíce – takže je to na spadnutí. Máma se s ním určitě co nevidět rozejde.

4

Včera měl Sean Godfrey narozeniny a poprosil mámu, aby je oslavila s ním. Máma ve všední den večer obvykle nikam nechodí. Večeři si dáváme u Mariny (někdy jsou to těstoviny s rybou a bohužel i ta příšerná brokolice – zdá se, že večeři z McDonalda jsme měly poprvé a naposledy). Já si pak hraju s Alicí, a když přijde Marina, jdeme s mámou domů. Uvelebíme se na pohovce a povídáme si nebo se koukáme na televizi a potom si jdu lehnout a máma mi ještě čte.

Já samozřejmě číst umím, ale je hezké si něco přečíst společně. Máma říká, že to všechno musí dohnat, protože když byla malá, nikdo jí nikdy nečetl – dokud si ji ovšem neosvojila Mandy. Potom už jdu spát. Máma jednou usnula v půlce věty a vzbudila se až někdy o půlnoci.

Ve všední den večer nikam nechodí, protože bych musela přespávat u Mandy. Ráno by to pak byl